

Originaali tiitel:

Михаил Стальнухин

День охоты на крота,

или

Дворовые истории

Argo, 2017

Tõlkija Helle Tiisväli

Keeletoimetaja Piret Ruustal

Kunstnik Anna Ring

© Mihhail Stalnuhin, 2017

Tõlge eesti keelde © Helle Tiisväli ja kirjastus Argo, 2017

Illustratsioonid © Anna Ring, 2017

www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-607-03-7

Trükitud trükikojas Print Best

MIHHAIL STALNUHHIN

MUTIJAHI PÄEV

EHK

ÕUELOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

SISUKORD

Tohutult kiire asi	6
Majatäis kassipoegi ja kutsikaid	10
Õnn ämbris.....	14
Mutijahi päev	18
Õige küsimus	24
Lugu peremehest, kes ei osanud arvutada.....	26
Piraat – küla ja kogu ümbruskonna valitseja	30
Kitsetall, kes osutus täielikuks sokuks.....	33
Kuidas peremeest dresseeriti.....	37
Üks äärmiselt ebameeldiv persoon	40
Mis asi see raha on?	45
Kärnkonn majas	49
„Laevade pommitamine“	55
Peremees mängib vutti.....	60

Parim treener	62
Suur erinevus	65
Kärbsed kõhus.....	68
Suve kõige kurvem päev	72
Raskestisöödav kaktus	76
Kassipoeg kehtestab uued reeglid.....	80
Sisehäääl	84
Suur öölahing.....	89
Kuidas kutsikas endale töö leidis.....	93
Viimane lugu.....	97

TOHUTULT KIIRE ASI

Kassipoeg istus ja uuris üksisilmi peremehe lemmikusse. Need olid ilusad, pruunid, nahksete kantidega.

„Kas sa kutsusid mind?“ küsis kutsikas.

„On üks asi,“ pomises kassipoeg, „väga salajane ja ülimalt tähtis ... või õigemini ... ülimalt salajane ja väga tähtis.“

„Selge see, sain juba aru,“ ütles kutsikas. „Sa vajad jälle minu abi.“

„Sealjuures KOHE!“ teatas kassike rutakalt ja tõmbas küüru selga.

„Nagu alati,“ taipas kutsikas.

„Just!“ nõustus kassike kiiresti. Ta tegi mõned tippivad sammukesed ja sättis end istuma kahe sussi vahele. „Ma pean pisima peremehe vasaku sussi sisse. SEE ON ABSOLUUTSELT EDASILÜKKAMATU VÄRK! Aga ma ajasin sussid segi. Kui sinu juurest vaadata, siis on vasak suss see, aga kui minu poolt

vaadata, siis hoopis see,“ ja ta pööras pead kord ühele, siis teisele poole.

„Noo, see on tõsine probleem,“ ütles kutsikas, „vaja järele mõtelda, kindlaks teha, nagu kord ja kohus...“

„Mõtlemiseks pole enam aega!“ kriiskas kassipoeg, „ma vaevan juba pool tundi sellega oma pead ja varsti ma lihtsalt pissin, kuhu juhtub, ja ongi kõik!“

„Aga miks just kindlasti vasakusse sussi?“ uuris kutsikas ja läks kassipoja kõrvale.

„Kas siis ühel kassipojal ei võigi olla oma põhimõtteid?“ vastas kassike summutatud häälrel ja jooksis veidi eemale, „sest vaat just nimelt selle vasaku sussiga andis ta mulle eile müksu vastu peput. Mõistad, MULLE! Perenaise lemmikule!“

„Saan aru,“ sõnas kutsikas kaastundlikult, „ma pole veel kohanud kedagi, kellele meeldiks jalaga vastu tagumikku saada. Meie majas pole küll kedagi sellist, võibolla mõnes teises majas ehk...“

„Mul on päris kahju, et sul endal susse pole...“ kähistas kass kannatamatult.

„Ah, õige jah!“ meenus kutsikale, milleks kassipoeg teda kutsunud oli. Ja ta hakkas susse uurima. „Vasak ... vaat see just ongi!“ teatas ta viimaks resoluutselt.

„Oled kindel?“

„Absoluutselt,“ sõnas kutsikas veendunult. „Aga et see sul ja ka peremehel jälle segi ei läheks, las ma natuke näksin seda,“ otsustas ta ja asus kohe asja kallale. Minuti pärast, kui vasaku sussi nina muutus juba narmendavaks puntraks, märkas kutsikas, et kassipoeg on ukse juures ja ilmselt kavatseb lahkuda. „Hei, kuhu sa lähed?“ imestas ta, „kes siis sussi sisse pissima hakkab?“

„Ah, ma juba pissisin siiasamasse nurka, sel ajal, kui sinu järele ootama pidin,“ ütles kassipoeg ja lipsas uksest välja.

Aga teisest uksest astus parajasti tuppa peremees. Ta tuli oma lemmikusse võtma.

MAJATÄIS KASSIPOEGI JA KUTSIKAID

Kutsikas ajas taga juhuslikult tuppa lennanud liblikat ja möödus panipaiga avatud uksest, kui märkas seal midagi täiesti enneolematut, mis sundis teda taguotsa vastu põrandat suruma ja pidurdama. Ta läks mõne sammu võrra tagasi, pistis nina ettevaatlikult väikese pimedada kambrikese ukse vahele ja jäi kuulatama.

„... ja nii kogu aeg! Tormab ringi nagu pöörane,“ kurtis kassipoeg seal ühele teisele, temaga täpselt sarnasele kassikesele.

Kutsikas, kes oli siiani olnud täiesti veendunud, et majas on vaid üks kassipoeg, oli vapustatud. Tal oli aeg-ajalt sellest ühestki kõrini, aga siin – säh sulle – veel teinegi, pealegi täpselt samasugune ruuge ja punnis silmadega. Nagu kaksik kohe. Õudne lugu!

„See kutsikas on lihtsalt üks liikuv õudukas,“ jätkas kassipoeg oma monoloogi. Teine kassike istus ta ees täpselt samasuguses poosis ja kuulas tähelepanelikult. „Kuipalju kordi olen ma teda õpetanud, kuidas tuleb käpaga silmi pesta, aga tema üldse ei

pesegi! Vahetevahel on ta nii räpane, et pererahval ei jää muud üle, kui pista ta künasse ja küürida harja, seebi ja veega puhtaks!“

Kutsikas taipas nüüd, et kassipoeg rääkis neid nõmedusi temast. Ta pidas aru, et kas ehk peaks solvuma.

„Ta on täiesti loo-tu-se-tu!“ jätkas kiisu. „Õpeta või ära õpeta. Ma isegi ei mäleta enam, mitu korda ma olen talle näidanud, kuidas ohu korral küür selga tõmmata ja kähistada.“ Ta rehmas käpaga ja turtsatas põlglikult. Sama tegi ka teine kassipoeg. „Täiesti õppimisvõimetu tüüp. Kui sa veel näeksid, kuidas ta sipelgaid

oma kasukast hammastega välja nakitseb ja ära sööb! Fuih!“ Kassipoeg itsitas.

Nüüd kutsikas solvuski.

„Mina arvasin, et me oleme sõbrad,“ lausus ta õnnetult. „Sina aga räägid siin minust igasuguseid inetusi esimesele ettejuhtuvale võõrale kassile.“

Kassipoeg võpatas neid sõnu kuuldes ja pöördus, ka teine kassipoeg vaatas oma selja taha.

„Ee-ga ma siis sinust,“ kogeles kassipoeg hädiselt. „See oli ühest teisest kutsikast. Siin kolab ju igasuguseid ... sa ei tunnegi neid...“

„Igavene valevorst! Meie majas pole mingeid TEISI kutsikaid!“ Ta läks otse kassipoja kõrvale, kuid märkas äkki, et ka sellele võõrale kassipojale lähenes üks teine kutsikas. „Oih!“ tegi kutsikas ja istus maha, ka too teine kutsikas istus.

Kassike ei taibanud, mis ta sõbraga lahti on, kuid pöördus siis oma endise vestluskaaslase poole ja nägi samuti teist kutsikat. Kõigepealt ta ehmus, siis aga taipas, et ei saa aru, mis toimub. Noh kohe üldse ei saa aru! Samas tundis ta suurt kergendust.

„Vaata, seal ta ongi, see rumal ja räpakas, kellest ma äsja rääkisin!“ hüüatas ta. „Ja sina ei uskunud, arvasid, et ma laiman sind. Kas sul häbi ei ole?“ ning ta hakkas kutsikat panipaigast välja

nügima. „Läki! Muidu see tüüp õpetab sullegi igasuguseid sündsusetuid asju!“

Ukselt vaatas ta korraks siiski tagasi ja nägi, et too võõras kassipoeg, kellega ta äsja oli vestelnud, nügib nüüd oma kutsikat just samasugusest uksest välja. „Me oleme nii erinevad,“ mõtles ta ohates, „aga meil on ometi nii sarnased probleemid!“

ÕNN ÄMBRIS

„Mis lärm see on?“ päris kassipoeg pahural unisel häälel kutsikalt, kes parajasti lonkis puuriida poole, millel kassike pikutas.

„Ah, mingi tühiasi,“ vastas kutsikas kuidagi kerglaselt. „Peremees tuli kalalt. Või peolt? Ma ei saanudki täpselt aru. Ühesõnaga – peremees on väga väsinud. Aga perenaisele ei meeldi, et ta mees ei suuda korralikult jalga jala ette tõsta peale seda pidu ... või peale kalapüüki? Noh sellest jutu lõpust ma täpselt aru ei saanudki. Mulle näib, et perenaine ajab need sõnad – pidu ja kalapüük – pidevalt segi.“

„Kalapüük?“ tegi kass suured silmad. „Kas see tuleb sõnast KALA?“

„Muidugi. Seal ämbriks on neid ilmatu palju.“

Seda kuuldes oli kassipoeg mõne hüppega puuriidalt maas ja pistis maja poole jooksu. Kutsikas löntsis talle järele ning jõudis esimesena trepi kõrval seisva ämbri juurde.

„Ongi kalad,“ lausus ta rahulolevalt. Siis silmas ta õnnetu näoga kassipoega, kes istus mõne sammu kaugusel. „Sealt sa ei näe midagi, tule lähemale. Ruttu, siin on väga põnev!“

„Ma ei suuda,“ sosistas kassipoeg nutuselt. „Kui ma veel pimedana ema juures korvi sees olin, seletas tema, et kõige ohtlikum koht kassipoegade jaoks on nimelt ämber. Seal on meiesuguseid hukka saanud tohutu hulk.“

„Ah nii,“ noogutas kutsikas mõistvalt, kuigi ta asjast mitte mõhkugi aru ei saanud. „Oh sa!“ hõiskas ta vaimustunult, vaadates ämbrisse, „siin on üks triibuline, ujub ringiratast nagu üles keeratud.“

„See on ahven!“ ohkas kassipoeg eemalt, „ahvenake, mu kullake...“

„Ja ühel teisel on okkad seljal, nagu harjased...“

„See on kiisk ... kiisake, need pole tal harjased, vaid uimed...“

„Mitu tükki on niisuguste punaste uimedega...“

„Roosärjed ilmselt,“ näugus kassipoeg, „oh, särjekesed...“

„Oi, aga kes see selline on, päris kollane teine? Ega ometi kuld-kala?“ imestas kutsikas.

„Mis kuldkala?“ küsis kassipoeg uskumatult. Ta kápakesed hakkasid korraga nagu iseenesest liikuma, ikka samm-sammult, ja korraga oli ta päris ämbri kõrval.